

TẬP 14

HỒI 137

Dị Thuật

Phần Hương Cốc. Mật thất.

Bức bình phong cổ ngăn cách giữa không gian thạch thất. Một bóng người, từ rất lâu lặng lẽ đứng đấy, trong bộ áo nâu, kiên nhẫn đợi.

Mãi một lúc sau, một giọng nói già nua, đích thị là của cốc chủ Phần Hương Cốc - Vân Dịch Lam từ đằng sau bức bình phong truyền đến: "Sư đệ, ta nghe nói đệ trên đường đuổi theo dấu vết Cửu Vĩ Thiên Hồ, hành tung rất cổ quái. Đã vậy, đến phút cuối còn thành linh ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quay về, ắt hẳn có nguyên cớ gì, phải không?"

Thượng Quan Sách khước môi cười khinh khỉnh, tự bản thân ông đã có sự nghi ngờ với hai chữ "Ta nghe" từ trong câu nói, rốt cuộc thì nghe ai chứ. Trong Phần Hương Cốc, giờ phút này đây, ngoại trừ ông thì chỉ có mỗi Lý Tuân, tên đệ tử Vân Dịch Lam vẫn một lòng ưu ái, là có thể ra vào nơi đây mà kể lể sự tình.

Thượng Quan Sách cũng chẳng phân biện gì, chỉ chậm rãi đáp: "Thưa, phải."

Vân Dịch Lam sau một hồi trầm mặc, lên tiếng: "Như vậy, kẻ làm sư huynh như ta quả tình không sao hiểu nổi, thỉnh sư đệ chỉ giáo giùm ta chẳng?"

Thượng Quan Sách đứng trước tấm bình phong khe khẽ cúi đầu, đáp: "Dạ không dám. Chỉ là trên đường truy đuổi theo tông tích Cửu Vĩ Thiên Hồ, đệ đã gặp phải một người, sở dĩ ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quay về lập tức, chỉ là muốn hồi cốc bẩm báo cùng sư huynh."

Vân Dịch Lam trong giọng nói rõ ràng đã có phần run sợ, thốt: "Là ai, ai mà lại có thể làm sư đệ phải cẩn trọng như thế?"

Thượng Quan Sách chậm chậm buông rõ hai tiếng: "Vu Yêu."

Từ đằng sau bức bình phong, bỗng nhiên im ắng lạ, rồi một hồi lâu sau, cũng không một chút động tĩnh gì.

Thượng Quan Sách đứng yên đấy, kiên nhẫn chờ đợi vào phản ứng Vân Dịch Lam. Lúc gặp Vu Yêu, thật sự trong lòng ông ta kinh hãi, chứ đâu có không một phản ứng gì.

Cũng không biết ít nhiều đã mất bao lâu, từ phía sau bức bình phong, giọng nói đó lại nhẹ nhàng truyền ra: "Bọn chúng, rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nổi nữa à?"

Nghe câu nói của Vân Dịch Lam, Thượng Quan Sách nghĩ hoài cũng không sao hiểu nổi trong lòng sư huynh đang nghĩ gì, lão đang lo sợ, hay đang kinh ngạc. Đưa mắt nhìn trông trọc vào bức bình phong, ông ta tiếp tục nói: "Vẫn còn một việc..."

Vân Dịch Lam "Ừm" một tiếng, thoáng chút bất ngờ.

Hít một hơi dài, Thượng Quan Sách tiếp tục: "Vu Yêu, hắc đã nắm trong tay đôi thánh khí của ngũ tộc: "Hắc Trượng" và "Cốt Ngọc."

"Cái gì?" Vân Dịch Lam cuối cùng cũng không sao giữ nổi bình tĩnh, từ phía sau bức phong bình đã buột miệng thốt.

Thượng Quan Sách, trong lòng thoáng khẽ cười nhạt, thế nhưng vẻ ngoài mặt cũng chẳng chút biểu hiện gì, đáp: "Con yêu thú đó không biết từ đâu đã tìm thấy một tên Vu sư Lê tộc, truyền cho hắc Hắc Hỏa yêu thuật, rồi lợi dụng hắc mà dẫn dụ cho Lê, Miêu hai tộc tranh đấu, nhờ thế mà cướp được Hắc Trượng, Cốt Ngọc từ trong tay tên Đại Vu sư nơi Tế Đàn Miêu tộc, về sau, tên Vu sư Lê tộc vốn đã muốn làm phản, con thú yêu đã sớm chuẩn bị, sai Vu Yêu dùng "Hắc Hỏa Trân Châu" giết chết hắc, rồi mới đoạt về cặp thánh khí."

Vân Dịch Lam "hừ" lên một tiếng lạnh lẽo: "Đúng là cái tên khinh suất, thật chẳng biết sống chết gì cả!" Ngừng chút, thanh âm ẩn ước vẻ nghiêm nghị, nói: "Thánh khí quan hệ trọng đại, người sao chẳng ra tay đoạt lại?"

Thượng Quan Sách sắc mặt thản nhiên, đáp: "Đệ đã đuổi theo, cặp Hắc Trượng, Cốt Ngọc cũng đã rút khỏi tay hắc, thế nhưng bên cạnh Vu yêu còn có Ác Long."

Vân Dịch Lam trầm trầm nét mặt, một loáng sau, mới thông thả buông tiếng thở dài, thốt: "Ý trời! Đúng là ý trời! Đại kế chúng ta trăm năm toan tính, thế mà bị hủy chỉ trong phút chốc."

Thượng Quan Sách im lặng chẳng nói một lời.

oOo

Núi Thanh Vân, đỉnh Thông Thiên.

Mây trắng phiêu diêu, tiên khí chập chờn, giá như nhân gian có tiên cảnh thì đây chính là tiên cảnh nhân gian, thanh thanh tiếng hạc, trong vắt vui tai, êm êm vang vọng.

Mười năm trước, một trận kịch chiến đã phá hủy Ngọc Thanh Điện, thì giờ đây, cũng đã sớm trùng tu, xây sửa, hãy xem thử cảnh sắc tráng lệ này đi, mệnh mông hùng vĩ, so với năm ấy, quả thật là ưu tú không sao bì. Chừng mười cột đá hồng làm nhiệm vụ chống đỡ, nóc điện làm bằng ngọc lưu ly, lung linh hoàng sắc, dưới ánh nắng mặt trời, chói chang mà rực rỡ, tráng lệ vô bì.

Giữa đỉnh điện, một chóp nhọn hình tháp, cao vút, vòng ngọc bích xoáy quanh làm nên hình hài bảo tháp, từ lớn đến nhỏ, ngọc xoáy thành từng vòng, từ dưới lên trên làm thành ba mươi sáu vòng liên tiếp, đỉnh ngọn là hoàng thạch, óng ả, trong veo.

Mái hiên hướng ra tám phương, bay bay phấp phới, đông, tây, nam, bắc, bốn nơi chạm khắc Kim Long Hí Châu (rồng vàng vờn ngọc), đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, bốn phương chạm trở thái phượng nháy múa, cả kim long, thái phượng miệng ngậm lưu ly phong linh, tung tăng trong gió, lạnh lạnh vang ngân, càng làm gia tăng thêm mấy phần tiên ý.

Giữa chốn chuông ngân, hạc hót, một vóc dáng vận bạch y, đích thị Lục Tuyết Kỳ, thông thả rãi từng bước nhỏ trên từng bậc thềm cao hướng về nơi Ngọc Thanh Điện.

Cạnh bên, dăm ba đệ tử Thanh Vân đang quét dọn, mắt thấy Lục Tuyết Kỳ, cả bọn cúi đầu hành lễ, trong đám ấy, có một thiếu niên, dường như chỉ mới nhập môn chừng mười hai năm, đạo hạnh còn non trẻ, đã bị dung mạo ấy hấp hồn, ngay sau khi vừa nhìn thấy, sắc mặt đã vội ửng hồng, cúi gục đầu xuống, cũng chẳng dám ngước mặt lên mà nhìn nữa.

Lục Tuyết Kỳ nhất nhất hồi lễ, sắc mặt vẫn như vẻ thường ngày chẳng để lộ một chút gì cảm xúc, hướng về thềm đá trên cùng nơi có tòa điện vũ nguy nga, cao lớn tọa lạc, bước.

Từ phía sau, đột nhiên vang vọng một thanh âm "rầm rĩ", tiếng Thanh Long kêu xé vỡ bầu không gian tĩnh mịch, Lục Tuyết Kỳ cũng chẳng buồn để quay lại, từ trong Bích Thủy Hàn đầm, linh thú Thủy Kỳ lân trườn mình lên khỏi mặt nước, lê lét tấm thân lên bờ, nằm phơi mình trong ánh nắng, nó thật biếng nhác.

Mọi thứ lại trở nên hài hòa, yên tĩnh, thế nhưng, từng có ai biết được, đã từng có một thiếu niên, chàng đã ở tại nơi này nhưng lòng đầy căm phẫn, chàng đã dẫn thân vào một thế giới khác, như nhớp trong mùi máu tươi tanh tưởi hay không?

Lục Tuyết Kỳ đã bước đi hết tầng tầng thềm đá, đưa mắt nhìn về tòa Ngọc Thanh Điện to lớn ấy, lặng lẽ tiến bước.

Bên trong điện thật rộng rãi, từ bốn phương, tám hướng ánh sáng nương theo cửa sổ mà chiếu vào, lờ mờ xuyên rọi, vậy mà đâu có tạo nên một tí cảm giác âm u nào. Thanh Vân Môn chuồng môn, ngày nay là đệ nhất thiên hạ chính đạo Đạo Huyền chân nhân, người khê nở nụ cười, ngồi tại nơi uy quyền nhất giữa đại điện. Phía dưới, bên tay phải người, cũng có một người khác đang tọa, người ấy chính là ân sư của Lục Tuyết Kỳ, Thanh Vân Môn thủ tọa Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư.

Lục Tuyết Kỳ, nàng hơi nao nao lo sợ, nàng lúc này vừa mới từ Nam Cương trở về, là bởi vì Đạo Huyền chân nhân đã phái nàng đến nơi ấy, bởi thế, nàng phải đến chỗ Đạo Huyền chân nhân để bẩm cáo trước, rồi sau đó mới tính đến chuyện hồi sơn để diện kiến sư phụ nàng, Thủy Nguyệt đại sư mà. Ngược lại, nàng đâu có ngờ rằng, Thủy Nguyệt đại sư lại cũng ở Thông Thiên Phong. Mà lại còn gặp nàng tại nơi Ngọc Thanh Điện này nữa chứ, trừ Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư, bên cạnh đâu còn một ai khác nữa, có vẻ giống như hai người ấy đều đang cùng ở đấy đợi nàng về.

Trông thấy Lục Tuyết Kỳ bước vào đại điện, Đạo Huyền chân nhân đã sớm lộ vẻ thân ái, vui tươi, bên cạnh người, Thủy Nguyệt đại sư tuy là lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng thật trong lòng rất ưu ái đệ tử, tự nhiên chẳng giống được người bên cạnh, nhưng trong mắt cũng có mấy giây lộ rõ phần thương mến.

Lục Tuyết Kỳ bước lên phía trước, trước tiên, hướng về phía Đạo Huyền chân nhân hành lễ, nàng nói: "Con đã về, chuồng môn chân nhân."

Sau đấy, nàng quay đầu, cũng hướng về nơi Thủy Nguyệt đại sư nàng hành lễ, nhưng cái tình của nàng đối với ân sư cũng giống như tình mẫu nữ, thế nên, nàng nói chuyện cung cách cũng tỏ vẻ tự nhiên hơn: "Sư phụ, sao người cũng ở đây?"

Đạo Huyền chân nhân cười cười, nói: "Ta, ngay hôm qua mới nhận được tin biết con hôm nay sẽ hồi sơn, tiện ta phái người thông báo cho sư phụ con biết. Vừa vặn, ta cũng có ít chuyện vặt muốn bàn bạc cùng y luôn, thành thế, phải cho vời y qua hẳn đây."

Lục Tuyết Kỳ hiểu ra, nàng vâng khê một tiếng, Thủy Nguyệt đại sư ngồi cạnh bên đấy, ngắm nhìn vẻ xinh đẹp của tên đệ tử mình, người chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ, nàng còn xinh hơn là sương là tuyết, bao nhiêu năm trôi qua nàng vẫn một mực kiều diễm không thôi, vẻ kiều diễm không có chút mực nào tả xiết, chỉ là người vẫn không sao hiểu nổi, trên gương mặt đệ tử người lại man mác hiện hữu vẻ xanh xao.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng ngắm ngẫm giao động, đâu có ai biết, tại sao đôi mày dài xinh đẹp của người lại khê cau.

Đạo Huyền chân nhân, người đầu giống như Thủy Nguyệt đại sư, người căn bản đầu có sống cùng Lục Tuyết Kỳ trong nhiều năm qua, tức thời, người sao có thể cảm nhận được vẻ bất ổn trên gương mặt nàng, người chỉ cười, rồi tiếp tục nói: "Tuyết Kỳ, lần đi đến Nam Cương lần này, chỉ là để con tham vấn lão cốc chủ Phần Hương Cốc Vân lão tiên sanh, mọi chuyện sao rồi hả con?"

Lục Tuyết Kỳ, trong một thoáng mang vẻ trầm mặc, tức thời, nàng đem hết những chuyện tự bản thân mình trải qua tại Nam Cương nhất nhất kể rõ sự tình, duy chỉ có những điều từ lúc nàng cùng Quỷ Lệ, trong đêm khuya, tại nơi Thiên Thủy Trại, đoạn tuyệt cảm tình, là giấu giếm không nói thôi.

Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư, hai người ngồi ở nơi ấy cũng chẳng nói tiếng nào, thông thả nghe hết những gì Lục Tuyết Kỳ nàng nói. Nghe đến đoạn Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam không một lần lộ diện, chỉ có mỗi Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân ra mặt giải thích mà thôi, hai người bọn họ đưa mắt nhìn về nhau, trong ánh nhìn đều lộ vẻ kỳ quặc, thế nhưng vẫn không nói lấy một lời.

Phải đến một lúc sau, đến đoạn Lục Tuyết Kỳ nàng kể về Nam Cương Miêu Tộc, Thất Lý động tranh đấu, sắc mặt nàng không tỏ rõ chút biểu cảm gì cả, và rồi Quỷ Lệ xuất hiện, ngay trong khoảnh khắc mà hai bên kịch chiến, Đạo Huyền chân nhân tức thời chùng nét mặt, Thủy Nguyệt đại sư lại có vẻ như nghĩ ngợi rất nhiều, cùng lúc đó, người hiểu ngay được tâm tình của tên đệ tử, không khỏi nhìn mãi không thôi vào đôi mắt nàng, người thấy được khi Lục Tuyết Kỳ nói về Quỷ Lệ bất ngờ bị tên Lý Tuân tập kích, lại nói đến đoạn bị nàng thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" mà trọng thương, trong ngữ điệu mặc dù vẫn chưa có biến đổi, nhưng trong ánh mắt một thoáng lại để lộ vẻ buồn thương.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng khe khẽ buông tiếng thở dài, ngược cặp mắt lên nhìn nàng.

Đạo Huyền chân nhân đợi đến khi Lục Tuyết Kỳ nói xong mới quay sang, ánh mắt người lướt qua khỏi hình bóng Lục Tuyết Kỳ. Nàng này giờ vẫn đứng đó cạnh Thủy Nguyệt đại sư, Chân Nhân liếc nhìn Thủy Nguyệt đại sư, hừ lên một tiếng lạnh lẽo, người nói: "Trương Tiểu Phàm, cái tên nghiệp chướng, mười năm trước sao không loại bỏ được hẳn đi chứ, để cho đến hôm nay, quả nhiên là nuôi hổ lớn để cho hổ gây họa mà."

Thủy Nguyệt đại sư hai mắt mở to ra, không biết có cố ý hay vô ý hay không, sao lại liếc về hướng Lục Tuyết Kỳ bên cạnh mà nhàn nhạt thốt: "Số mệnh đã định, đâu thể cưỡng cầu."

Lục Tuyết Kỳ, trông sắc mặt nàng giống như vừa có thêm vài phần nhợt nhạt.

Đạo Huyền chân nhân trong phút chốc có vẻ trầm ngâm, người nói: "Vừa rồi, theo như những lời Tuyết Kỳ nói, thì con người ấy, sau mười năm đạo hạnh lại tiến cao không tưởng à."

Thủy Nguyệt đại sư thông thả gật đầu, đáp: "Trương Tiểu Phàm có thể trong nhất thời bằng yêu lực của Phệ Huyết Châu tấn công, giết chết các chiến sĩ Lê tộc, lại bị Lý Tuân đánh thọ thương, còn bị áp chế, Phần Hương Cốc quả xứng vang danh là Thuần Dương Ngọc Xích, với đạo hạnh đó, chẳng phải là...", người hướng về Lục Tuyết Kỳ mà nói: "Chẳng phải là không dưới Kỳ nhi cùng môn hạ của sư huynh là Liễu Dật Tài hay sao."

Vẻ mặt Tuyết Kỳ không tỏ ra chút biểu cảm gì cả.

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi lắc đầu, Thủy Nguyệt đại sư run run giọng thốt: "Sao chứ, sư huynh chẳng lẽ người cho là muội nói sai à?"

Đạo Huyền chân nhân thở dài, đáp: "Yêu nghiệt bị Lý Tuân đánh lén trước, lại còn bị Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết làm cho bị thương, chẳng những không chết, trái lại hoàn toàn còn có thể phi khởi phản kích. Ta thì cho rằng để có thể ngăn cản nổi uy lực của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, chỉ có thể nhờ Thiên Âm Tự chân pháp "Đại Phạm Bát Nhã" mà thôi, kể đó phải dùng đến bốn môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo mới có thể phá vỡ được pháp lực của trận thế Thần Kiếm Chân Quyết, mà đánh trúng lưng Tuyết Kỳ, như Tuyết Kỳ đã bảo đôi người của y rục đổ như máu, Phệ Huyết Châu hồng mang rục tủa, theo lẽ tất nhiên y đã dụng yêu lực của Phệ Huyết để chế ngự Tuyết Kỳ. Nói theo cách đó tức là y đã dung hòa chân pháp của cả ba nhà, đạo pháp cao cấp, dĩ nhiên là phần nhiều vượt hơn cả bốn môn hạ đệ tử của ta rồi."

Đưa mắt quét ngang Lục Tuyết Kỳ, người lại tiếp tục nói: "Chẳng qua là lúc ấy y gần như đã sức cùng lực tận, thế suy sức yếu mà thôi, vô phương vô pháp xuống tay hạ thủ Tuyết Kỳ, nhược mà bằng không khi Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Tuyết Kỳ bị phá, giá mà lúc ấy y vẫn còn một chút sức lực, thì quả nhiên là nguy hiểm vô chừng. Tuyết Kỳ, tên ấy trông thì có vẻ hiền lành, nhưng Phật pháp, Ma pháp, Đạo pháp ba nhà dung hòa làm một trong mình y, đạo hạnh quý dị không lường được đâu, sau này lỡ mà con có gặp y, nhớ phải thận trọng đó."

Lục Tuyết Kỳ, khóe môi nàng mấp máy như muốn động đậy, từng ngón tay đan chặt vào nhau nắm lấy Thiên Gia thần kiếm, khẽ khàng bấu chặt nó trong tay, nàng nhẹ giọng, đáp: "Dạ."

Thủy Nguyệt đại sư trông thấy tình cảnh ấy, trong bụng thầm thở dài, rồi bỗng nhiên, lên tiếng: "Kỳ nhi, con đi đường đã mệt mỏi lắm rồi, trước tiên hãy quay về nghỉ

ngôi đã. Ta còn có việc phải bàn với chưởng môn sư bá của con, xong việc ta sẽ quay về."

Lục Tuyết Kỳ "vâng" một tiếng, rồi nàng hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, ông khẽ lắc đầu, tươi cười đáp: "Người xem ta kìa, kỳ thực là ta già cả hồ đồ rồi. Tuyết Kỳ, chúng ta còn chút chuyện, con hãy quay về Tiểu Trúc Phong nghỉ ngơi cho hồi sức trước đã."

Tuyết Kỳ, lúc bấy giờ mới bước tới, hành lễ trước mặt Đạo Huyền chân nhân, rồi mới quay sang sư phụ nàng, nàng nói: "Sư phụ, Tuyết Kỳ xin phép quay về trước."

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, nói: "Con về đi."

Lục Tuyết Kỳ cúi đầu "dạ" một tiếng, chầm chậm quay bước, trong chốc lát sau, nàng đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư.

Đạo Huyền chân nhân trầm tư một lúc, thốt giọng than thở: "Hay cho Trương Tiểu Phàm... thật, thật đáng tiếc."

Thủy Nguyệt đại sư nhặt giọng nói: "Gã hài tử đã thay đổi như thế, chúng ta cũng đâu thoát khỏi phần trách nhiệm!"

Đạo Huyền chân nhân chau mày, sắc mặt u ám, hỏi: "Thủy Nguyệt sư muội, muội nói thế là có ý gì à?"

Thủy Nguyệt đại sư thản nhiên, ngữ điệu không hề thay đổi, đáp: "Cũng chẳng có ý gì cả, Trương Tiểu Phàm, tự ý rời bỏ chính đạo, đi vào con đường ma đạo, bọn ta ít nhiều cũng có phần không phải thôi mà."

Đạo Huyền chân nhân trầm giọng, nói: "Chẳng lẽ Thủy Nguyệt sư muội cho là cách làm của ta năm ấy là sai lầm à?"

Thủy Nguyệt liếc nhìn Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt của sư huynh người thật ít khi tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, thở dài, chầm rãi người nói: "Sư huynh, huynh nghĩ ngợi nhiều quá rồi. Đối lại là muội, muội cũng làm vậy mà thôi. Muội đã nói với sư huynh rồi, Trương Tiểu Phàm mệnh số của y là đã được sắp đặt, là ý trời."

Đạo Huyền chân nhân lặng thinh, nét mặt người từ từ giãn, giữa đại điện, từ nãy đến giờ dường như không khí có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Phải hơn một lúc sau, người mới thông thả nói: "Vừa nãy muội cũng nghe mà, Tuyết Kỳ đi chuyến này, vẫn không gặp được Vân Dịch Lam Vân cốc chủ, muội nghĩ sao?"

Thủy Nguyệt đại sư "hừm" một tiếng, đáp: "Vân Dịch Lam, cái lão già ấy, cứ thần thần bí bí, bày trò huyền hoặc, lúc này cũng đâu biết được ý lão muốn gì. Nhưng dù sao

lão cũng một thân tu hành, tuyệt không phải người có thể xem nhẹ, Nam Cương nơi ấy sao có người có thể gây hại cho y. Chúng ta đâu cần phải lo âu quá, trái lại..."

Đạo Huyền chân nhân lo lắng, hỏi: "Trái lại thế nào?"

Thủy Nguyệt đại sư hướng về Đạo Huyền chân nhân, đáp: "Sư huynh, các đệ tử khác đều không phái, chỉ phái mỗi Kỳ nhi đơn thân độc mã đến Nam Cương, Phần Hương Cốc, cũng đâu có tìm muội thương lượng trước!" Nói xong, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lùng, nhếch môi cười hai tiếng.

Đạo Huyền chân nhân nhăn nhó, trả lời: "Sư muội, ta làm thế là có nguyên do, ta về sau sẽ giải thích với muội, muội không phản đối chứ?"

Thủy Nguyệt đại sư đứng dậy, lạnh lẽo nói: "Muội tất nhiên chẳng phản đối, chỉ là, tên đồ đệ này của muội tính tình cứng cỏi, cố chấp, sư huynh biết chứ?"

Nói dứt lời, cũng không đợi Đạo Huyền chân nhân kịp nói tiếp, tự mình bước ra khỏi đại điện.

Đạo Huyền chân nhân nhìn theo hình dáng ấy, đột nhiên lắc đầu, thở dài.

oOo

Hồ Kỳ Sơn.

Hàn băng thạch thất.

Quý Vương bước xuống. Thanh Long, U Cơ, hai người đứng giữa thạch thất, cạnh bên là Quý Lệ và Tiểu Bạch. Quý tiên sinh vận bộ hắc y cô độc trong một xó tối lạng lẽ.

Chỉ là hiện nay, đâu ai còn tâm trạng để ý đến bộ dạng hắc ám của y, tâm trí mọi người, ai nấy đều khẩn trương hướng về Bích Dao bên trên tấm đá hàn băng cạnh Đại Vu sư kìa.

Quý Lệ đâu còn giữ nổi bình tĩnh, hần âm thầm siết chặt hai nắm tay, lúc này hần cũng đâu cho Tiểu Hôi theo cạnh. Hướng về nơi có Đại Vu sư già nua, có cả Bích Dao ở đó, khuôn mặt nàng mập mờ giữa những làn khói trắng, con người hần trước nay vốn rần rỏi, từ nãy đến giờ cũng không tránh khỏi cả người nôn nóng nao nao.

Mười năm rồi, mười năm nay hần đã khao khát, có giây, có phút nào cơn ác mộng ngày ấy không khỏi rợn rợn tâm can hần đâu, giờ phút này đã cho hần hy vọng.

Đại Vu sư khẽ phất tay, mọi người theo đấy bước ra, Quỷ Lệ giữ mình không bước lên phía trước một bước nữa, mà đều đặn theo sát cạnh Quỷ Vương, khéo mắt hần hần cả gân xanh.

Đại Vu sư quay đầu, nhìn thấy mọi người, lão cười cười, có vẻ như với lão mọi chuyện chỉ đơn giản, không có gì đáng ngại, mọi người cũng đỡ lo lắng phần nào.

Chỉ là đã trải qua một đêm nghỉ ngơi, sáng nay, vẻ mặt Đại Vu sư cũng không khá khẩm gì cả, lại còn có vẻ nhợt nhạt hơn. Từng nếp nhăn trên gương mặt lão hần sâu, tưởng như lão chỉ còn một chút sức tàn, đang cố ép mình để sống vậy.

Giữa thạch thất, lúc này còn mỗi Đại Vu sư cùng hơi thở phì phò, ồn ả của lão ở đấy.

Quỷ Vương Tông đứng cạnh Quỷ Lệ, hai người liếc mắt nhìn nhau, nơi khéo mắt thoáng hiện ra tia nhìn có vẻ lo lắng không yên.

Đột nhiên, Đại Vu sư ngấp ngừng bước tới, giơ tay chỉ... Bích Dao, hai bàn tay nàng đang nắm lấy "Hợp Hoan Linh."

Cái chuông vàng nằm giữa hai bàn tay trắng nõn, lóe lên tia sáng êm êm, nơi bàn tay tiếp xúc với chuông, dần dần biến đổi, mỗi lúc mỗi già héo đi.

Ngay tích tắc sau, phần tay đã tiếp xúc với Hợp Hoan Linh lại trở nên khô quắc, mọi người đứng giữa hàn băng thạch thất, ai nấy đều nín thở.

Nơi ngón tay Đại Vu sư chỉ tới, mù mù lóe tỏ lam quang, vằng lam quang dần dần lấp lánh, ánh sáng không dừng lan ra, vẻ mặt Đại Vu sư theo đó cũng không ngừng biến sắc, chẳng còn chút sinh khí gì cả, y như đốm tro tàn sắp lụi.

Phảng phất nghe như có tiếng gì đấy hô gọi, bất thành linh, im lặng đã mười năm nay, Hợp Linh Hoan đột nhiên vang vọng một tràng âm thanh trong trẻo, êm ả ngân rung.

Quỷ Vương cùng Quỷ Lệ, hai người nhất thời như bị kích động, họ không chịu đứng yên, cùng lúc bước lên phía trước một bước, rồi tức thời, như chột tỉnh ra, cả hai cùng bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt vẫn ngoan cố hướng về nơi ngón tay Đại Vu sư đang chỉ tới.

Vừa dứt tiếng vang ngân, tầng tầng kim quang trên thân Hợp Hoan Linh từ từ tỏa sáng nhấp nháy, nhưng tựa hồ đúng vào lúc tầng tầng kim quang trỗi dậy, khuôn mặt Đại Vu sư đột nhiên xuất hiện vẻ mệt mỏi, chỉ trong giây lát, trong thạch thất lạnh băng, hàn khí đại thịnh.

Những người có mặt cùng biến sắc, có thể đứng ở đây, có người nào không phải là đại hành gia về mặt đạo pháp tu chân, hầu như vô thức, Quỷ Vương và Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đều lướt lên.

Đúng vào lúc hàn khí lan rộng, sắc vàng nhu hòa của Hợp Hoan Linh bỗng rực lên, như một ngọn lửa hữu hình, bùng một tiếng rất nhanh lan rộng ra bốn phía của thạch thất.

Đại Vu sư lao lên trước tiên, thân hình vốn đã suy nhược, tức thời cả người bị ánh sáng dữ dội đó đả bắn lên không trung, miệng ộc máu tươi.

Thân ảnh Quỷ Vương như loài quỷ mị, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Đại Vu sư, giữ chặt lấy thân hình lão, cùng lúc đó Quỷ Lệ cũng xuất hiện trước mặt, Phệ Hồn Ma Bổng lẳng không xuất hiện, một vầng sáng tròn màu xanh đen lập tức hiện ra, ngăn cản luồng Kim Linh Sí Mang đao lao tới như bài sơn đảo hải. Còn thân hình trắng muốt của Tiểu Bạch cũng xuất hiện ngay bên cạnh Hàn Băng Thạch Đài, nơi lòng bàn tay nàng hiện ra một đạo bạch quang chậm chậm chụp xuống Hợp Hoan Linh.

Trong giây lát, chiếc Hợp Hoan Linh đang run rẩy dần bình tĩnh trở lại, luồng kim quang nóng rực kia cũng từ từ tiêu thoát, nhiệt độ trong thạch thất cũng trở lại bình thường.

Mọi người đều nhìn về phía Đại Vu sư được Quỷ Vương dìu đỡ, chỉ thấy bị đòn này, Đại Vu sư thất khiếu đều chảy đầm máu, ai cũng có thể nhận ra lão nhân quả thực đã đến lúc sắp chết, chỉ còn lại chút lực tàn mà thôi.

Một bầu tịch mịch, tất cả ngậy người nhìn nhau, không thốt được một tiếng.

Mãi đến lúc này, một tiếng thở ngán dài, phá tan không khí tịch mịch như chết. Đại Vu sư từ từ hé mắt, miễn cưỡng nhồm dậy.

Quỷ Vương động dung, thò tay ra đỡ, Đại Vu sư chậm chạp lắc đầu, Quỷ Vương khẽ gật, mắt thoáng qua một tia cảm phục, rồi thu tay về.

Đại Vu sư thở dốc một lúc, giơ cao tay áo, chậm rãi lau đi vệt máu tươi, mở miệng nói, chỉ là những lời mấp má, lặng lẽ: "Một hồn phách còn lại của vị tiểu thư này, quả thật là ở trong Hợp Hoan Linh."

Mọi người im lặng.

Đại Vu sư thở sâu, tiếp: "Chỉ có điều Hợp Hoan Linh là dị bảo, bản thân nó có linh lực, cũng như tự tạo thành một pháp trận kiên cố, tuy là như vậy mới có thể giữ gìn hồn phách của tiểu thư, nhưng người ngoài muốn lấy nó ra, không phá hủy Hợp Hoan Linh không được."

Nói tới đây, lão bỗng run rẩy, khóe miệng vừa lau qua, lại trào ra một ngụm máu tươi nữa. Quỷ Lệ lao lên mấy bước, đỡ lão nhân vào trong lòng, môi mấp máy, cuối cùng không nén được nói: "Tiền bối, người hãy nghỉ ngơi một lát đã!"

Đại Vu sư liếc nhìn gã thanh niên, cười nhạt, bỗng nhiên hạ giọng nói: "Người đừng quên ngày hôm đó ở Thất Lý Đồng, đã đáp ứng với ta một chuyện!"

Quỷ Lệ hơi sững lại, rồi gật đầu: "Tiền bối yên tâm!"

Đại Vu sư thở một hơi dài, chậm rãi đẩy Quỷ Lệ ra, xoay mình lại bôn Quỷ Vương: "Phương cách hiện nay, là phá hủy linh lực của Hợp Hoan Linh, lại không được gây tổn hại đến hồn phách của tiểu thư, ta chỉ có pháp trận Chiêu Hồn Dẫn của Vu thuật Nam Cương, để xem có thể dụ được hồn phách của tiểu thư ra khỏi cái chuồng không, hự, hự..."

Một cơn ho rũ rượi cắt đứt lời nói của lão, mọi người nhìn nhau lặng lẽ, ai cũng có thể nhận ra lão đầu đó giờ như đèn cạn dầu khô, lại thêm việc bày bố cái Chiêu Hồn Dẫn gì gì đó, đúng là không biết lão có thể chi trì được đến lúc nào.

Quỷ Vương nghiêng răng, tiến lên một bước, ôm quyền nói với Đại Vu sư: "Đại sư tận lực vì tiểu nữ như vậy, tại hạ cảm ơn vô cùng. Những việc khác đại sư khỏi cần lo nghĩ, cứ an tâm thi pháp là được rồi. Bất luận kết quả ra sao, Quỷ Vương Tông cũng không để đại sư phải thất vọng!"

Đại Vu sư chậm chậm gật đầu, trong mắt xuất hiện vẻ an ủi, thở hỗn hển một rồi thấp giọng nói: "Chiêu Hồn Dẫn là quỷ thuật, không nên để quá nhiều người có mặt. Xin nhờ Quỷ Lệ công tử và Tông chủ lưu lại giúp đỡ, những người khác xin tạm thời ra ngoài vậy." Quỷ Lệ và Quỷ Vương cùng lúc gật đầu, những người khác cũng không đợi họ nói nhiều, lần lượt lui ra ngoài. Trong chốc lát, Hàn Băng Thạch Đài chỉ còn lại Đại Vu sư, Quỷ Vương và Quỷ Lệ ba người. Sắc mặt Đại Vu sư trắng bệch, thân hình khẽ run rẩy, dường như đứng cũng không vững được, thân hình mềm nhũn, chậm chậm ngồi xuống đất.

- o O o -